

לכתוב סיפור

המשוגעת, קוראים לה כולם, כי כל יומיים היא משנה צורה. פעם צובעת לבלונד ופעם לאדום. היום הבאתי לה צבע כחול. אני מבקש מהצוות לתת לי עוד טריפ, אבל הם מסרבים. כבר מכירים אותי. "לך הביתה, תנחת", הם אומרים, "רותי תחכה לך גם מחר."

בבית, דונה מבקשת שני מיליון לקנות וְסֶפֶה, ואני נותן בלי בעיה. רק אתמול הרווחתי במניות תשעה מיליון. בכלל אני

איור: מיכאל בסר

אלוף במניות. אין אלוף כמוני. אני מלך האלופים. הילד הקטן רוצה חיבוק וגם הכלב בא, אני נותן חיבוק לשניהם. מחר יש פרויקט גדול בעבודה. שיקום אתר האינטרנט. אבל למה לחשוב על עבודה. הילדים יותר חשובים.

רק לא להיכנס ללחץ. ורותי - עוד לחץ. רותי, רותי, אני צועק, די תתארגני על עצמך, כמה זמן תהיי בבית המשוגעים, נכנסת ויוצאת, נכנסת ויוצאת. זהו, כתבתי סיפור. לא יודע אם טוב. לא יודע אם רע. אבל סיפור. ולא הגעתי אפילו לעמוד אחד. ❖
איזה באסה.

אני חייב לכתוב סיפור. אני מרגיש את זה. אני חייב לכתוב סיפור. אבל על מה? זה מה שאני שואל את עצמי. האם על חיי, ועל צרותי, או אולי על משהו דמיוני, אולי על איזה אי בודד שם גרים לווייתן ודולפין. לא, זה לא בשבילי. עלי להתמקד בעיקר. במה שקורה. ולפתח את זה, ולפתח את זה, לפחות לחמישה עמודים. נראה אם אני אצליח.

אז דפקו אותי. כל חיי דפקו אותי. מי דפק אותי? המשפחה שלי. אמא, אבא, אחי. אפילו כשינקתי, אמא אומרת, הייתי מאבד את ההכרה. הייתי ילד דפוק. דפוק בכל המובנים. כזה שתמיד מקבל מכות בבית הספר. החלשלוש של הכיתה.

ועכשיו, נדפקתי שנית, אני חייב להגיד. נדפקתי שוב. הלכתי והתחננתי עם אשה חולת נפש. רותי קוראים לה. איזה אסון. כל שבועיים היא מתאשפזת בבית חולים לחולי נפש. וכשאני הולך לשם, אני מרגיש שוב כמו הילד החלש בכיתה. היום אמר לי חולה נפש במחלקה, שהגבות שלי עבות. לא אכפת לי לכתוב את זה. הוא ממילא לא יקרא מה שכתבתי. הוא אפילו לא יודע לקרוא.

כל מה שאמרתי הוא שקר. בעצם אני עשיר, עם וילה ושלוש מכוניות. בגיל שמונה עשרה גמרתי תואר ראשון בהצטיינות יתרה באחת האוניברסיטאות בארץ, לא חשוב איזו, ועכשיו אני נוסע בוולוו הביתה לאשה, לילדים, לכלב מקסי. אוי, איזה כלב זה. כמה אני אוהב אותו. את הג'וב סידר לי אבא. איזה אבא טוב יש לי. הוא תמיד קידם אותי בחיים.

אני חוזר מהעבודה והילד צועק: "אבא תקנה לי בלון", אבל אני עייף, אין לי כוח, אז אני אומר לדונה, זאת אשתי, היפהפייה משוודיה, שהתגיירה והתחננה איתי, שתקנה לו בלון, והולך לנוח קצת, חצי שעה.

פתאום אני מוצא את עצמי בבית המשוגעים עם רותי. רותי

המילים. כדי להתמודד עם שכחה זו, החלו גיבורי הרומן, בני משפחת בואנדיה, לרשום על גבי פתקים זעירים את שמות החפצים סביבם, והבינו שמכאן ואילך הם יכירו את המציאות רק על פי הרישום שלה. במילים אחרות: מעתה יכתוב הרישום את חייהם, ולא להפך. מה שהולך לימים את אראקאטאקה לחקות בהפוך על הפוך את הייצוג המבדי שיצר עבורה בשעתו גארסיה מרקס. זאת, בעולם שבו המציאות והדמיון לא מפסיקים לחקות זה את זה. ❖

את עיניו בפסל של רמדיוס היפה ובפרפרים צהובים המגיחים מתוך ספר פתוח שבחיקה. כמובן, הוא יכול להבחין בשלט מאיר העיניים המברך את הבאים עם כניסתם לאראקאטאקה, שהיא אולי מקונדו. אין ספק שיוזמת אנשי אראקאטאקה היא ככלות הכל ניסיון להרוויח על הדרך כמה פסו מתהילתו של הסופר המפורסם. ועם זאת, קשה שלא לראות בה מקרה מעניין שבו המציאות מחקה את המבדה; מה שמזכיר את מחלת השינה שתקפה את מקונדו במאה שנים של בדידות: המחלה בבלבלה בין הזמנים, הפכה את החלום למציאות וגרמה לשכחת